

ПРОЛОГ

Січень 2015 року

Хоч куди кинь оком, усюди валяється медичне приладдя: заіржавілі хірургічні інструменти, розбиті пляшечки, банки, облуплена спинка інвалідного візка... До стіни притулено дірявий матрац; його поверхня вкрита тьмяно-жовтими патьоками.

Міцно стискаючи портфеля, Даніель Леметр відчуває, як його накриває хвиля гострої відрази: здається, ніби час вирвав з цієї будівлі душу, залишивши натомість тільки виразки і гниття.

Даніель іде швидко, коридор наповнюється луною його кроків.

Дивись на двері. Не озирайся.

Але раз по раз він усе-таки дивиться на мотлох під ногами й мовби чує історію кожної речі. Неважко уявити тих, хто колись тут жив і помирав від кашлю, що роздирав легені.

Іноді Даніелю здається, що він уловлює запах цього місця — різкий, ядучий, хімічний, він досі тягне свої щупальця з дверей операційних палат.

На піддорозі Даніель зупиняється.

У кімнаті навпроти щось заворушилося — темний, викривлений силует. Даніель відчуває, як усередині нього все падає. Він завмирає, сторожко оглядаючи напівтемну кімнату — стоси паперу на підлозі, скручені трубки дихального апарата, розбитий каркас ліжка, з якого звисають напівзотлілі фіксатори.

Від нервової напруги шкіра взялася сиротами, але нічого не відбувається. Будівля стоїть мовчазна й не порушна.

Даніель шумно видихає і йде далі.

Не будь телепнем, каже він собі. Ти втомився. Надто пізно лягаєш, надто рано встаєш.

Він нарешті добувається до вхідних дверей і відчиняє їх. Це виявляється не так просто, бо надворі лютує вітер — немов намагається не випустити звідси. Коли Даніель таки робить крок уперед, його засліплює біло-крижаний вихор сніжинок. Та все одно яке ж це полегшення — вийти з цієї будівлі.

Санаторій бентежить його. Хоч він і знає, що тут буде далі — бо власноруч зробив ескізи всіх дверей, вікон і навіть вимикачів нового готелю, — але не може викинути з голови те, що тут було раніше.

Зовні він нічим не кращий, думає Даніель, підвівши очі. Суворя прямокутна споруда поцяткована снігом. Вона покинута, занедбана; балкони, балюстради, довга тераса — усе повільно осипається і руйнується. Цілих вікон залишилося мало, решта забиті дошками, і ці потворні квадрати вкривають фасад, мов болячки.

Як же сильно ця будівля контрастує з його домом у Ве́ве з видом на озеро! Сучасний геометричний

дизайн, якнайбільше скла, щоб ніщо не заважало дивитися на водні обшири. Є навіть невеличкий причал і тераса на даху.

Усе це спроектував він сам.

Разом із домом у пам'яті зринає образ дружини, Джо. Вона щойно повернулася з роботи й подумки все ще у витратах на рекламу, брифах і решті, але вже намагається загнути дітей робити домашку.

Даніель уявляє її на кухні — вона енергійно нарізає і шинкує; каштанове волосся падає на обличчя. На вечерю буде якась нескладна страва — паста, риба чи щось нашвидкуруч підсмажене на сковорідці. Їх обох важко назвати зразковими господарями.

Ці думки окрилюють, але ненадовго. Ідучи через автостоянку, Даніель відчуває перші іскорки тривоги щодо поїздки додому.

Навіть погожої днини дістатися до санаторію нелегко. Він розташований високо в горах — це було свідоме рішення, що мало на меті вберегти хворих на туберкульоз від міського смогу й ізолювати їх від інших людей.

Але це також означало, що дорога сюди ще те випробування, — серпантин посеред густого ялинового лісу. Вранці, коли Даніель приїхав, вона вже ледь проглядалася за крижаними стрілами сніжинок. Власне, за кілька метрів уже не можна було розгледіти геть нічого.

Він майже дійшов до авто, але перечепився об щось під снігом. Це «щось» виявилось залишками плаката з написом великими червоними літерами.

NON AUX TRAVAUX!! НІ БУДІВНИЦТВУ!!

Піддавшись миттєвому спалаху люті, Даніель топче плакат. Так, минулого тижня тут був протест. Близько

п'ятдесяти мітингувальників викрикували звинувачення, махали перед ним своїми картонками. Це все знімалося на мобільні й потім поширювалося в соцмережах.

Чергова битва у нескінченній війні за проєкт. Люди казали, що підтримують прогрес, раділи майбутньому припливу туристів і, відповідно, грошей, але тільки-но доходило до будівництва, давали задній хід.

Даніель розумів чому. Бо ніхто не любить переможців.

Так колись сказав йому батько, і це була правда. Коли Даніель тільки починав, місцеві пишалися ним. Вони підтримували його маленькі успіхи — торговий центр у Сьйоні, багатоповерхівка у Сьєрре з видом на Рону, — але потім він *забагато досягнув*. Забагато успіху, забагато «я».

Даніель відчував, що, на їхню думку, він занадто жадібно тягне ковдру на себе. Йому лише тридцять три, а його архітектурна практика вже процвітає — він має офіси у Сьйоні, Лозанні, Женеві і планує відкрити наступний у Цюриху.

Те саме з Лукасом, забудовником і одним із найдавніших його друзів. У тридцять п'ять років Лукас уже був власником трьох відомих готелів.

Люди заздрили їхньому успіху.

І цей проєкт став останньою краплею. На них посилося все: тролінг в інтернеті, електронні повідомлення, листи в офіс, акції протесту.

Спочатку взяли за Даніеля. У місцевих блогах і соцмережах ширилися чутки, що він має проблеми з бізнесом. Потім настала Лукасова черга. Щоразу ті самі історії, які він міг би легко відкинути й назвати маячнею, але одна з них повторювалася особливо часто.

і цитриною дешевого лосьйону після гоління. Потім Елін чує хрипкий кашель. Сміх.

Гамірлива ватага чоловіків проштовхується крізь двері, на ходу закидаючи за спину рюкзаки North Face. Сім'ю, що стояла поруч, просто зносить углиб вагончика — прямо на Елін. Чиясь рука третється об неї, гарячий пивний дух обдає шию.

Її охоплює паніка. Серце шалено калатає.

Це колись закінчиться?

Після справи Гейлера минув уже рік, але Елін досі не може забути. Вночі вона прокидається на мокрому від поту простирадлі, а перед очима — до болю яскрава картинка: рука, що стискає її горло, вогкі стіни обступають, душать, звужуються навколо.

А потім — солоня вода; вона піниться, хлюпає, заливає рот і ніс...

Ти мусиш це контролювати, каже Елін подумки і змушує себе читати написи на стінах вагона.

Інакше воно візьме гору.

Її погляд ковзає по літерах, недбало видряпаних на металевій поверхні:

Мішель 2010
ЦЬОМ ХХХ
ЕЛЕН + РІК 2016

Випадково побачивши своє відображення у вікні, Елін здригається. Така худа... аж боляче дивитись.

Вона почувається гелловінським гарбузом — ніби її видовбали зсередини, залишилась тільки оболонка, наповнена порожнечею. Гострі леза вилиць, великі ви-

разні очі — сіро-блакитні, трохи скошені. Скуйовджене світле волосся і шрам на верхній губі доповнюють образ.

Після смерті матері Елін з головою поринула у тренування. Забіги на 10 км. Пілатес. Силові. Велопробіги по узбережжю між Торкі та Ексетером — з вітром і дощем в обличчя.

Так, це занадто, але вона не знає, як зупинитися, — навіть якщо це справді потрібно. Це все, що в неї є; єдиний спосіб очистити мозок.

Елін відвертається. Її потилиця рясно вкрита потом. Вона пильно дивиться на Вілла, намагається зосередитися на його обличчі. Звична стерня неголеного волосся на підборідді, неслухняне темне волосся. «Віллі, мені жарко...»

Його стривожене обличчя напружується. На ньому потроху проступає сітка майбутніх зморщок — тонкі промінчики навколо очей, лінії на лобі.

«Ти норм?»

Елін хитає головою, в очах стоять сльози. «Ні, мені недобре».

Вілл стихає голос. «Через це, чи...»

Вона знає, що він має на увазі. Айзек. Насправді тут два в одному: і він, і паніка... вони надто тісно пов'язані.

«Не знаю». Їй наче клубок у горлі застряг. «Я весь час думаю... ну, ти розумієш. Це несподіване запрошення. Може, не варто було їхати. Я мала краще обміркувати це все. Чи хоча б нормально поговорити з ним, перш ніж погоджуватись.»

«Ще не пізно повернутись. Скажи, що в мене виникли проблеми з роботою». Вілл усміхається і вказівним

Вона відвертається до вікна, але тіні минулого досі тут: Айзек усміхається до неї, цей усміх такий звичний. Він піднімає долоні. Пальці заюшені кров'ю.

Елін простягає до нього руку, але не може дістати. І ніколи не зможе.

2

Готельний мікроавтобус уже чекає на невеличкій автостоянці у верхній точці маршруту фунікулера. Він блискучий, тьмяно-сірий, затемнені вікна поплямовані снігом.

У лівому нижньому куті дверцят майже непомітні срібні літери: *le sommet*. Витончений напис у нижньому регістрі, рубаний шрифт.

Елін дозволяє собі відчутти перший спалах захоплення. Досі, спілкуючись із друзями, вона говорила про цей готель виключно зневажливо:

З претензією.

Форма переважає над змістом.

Насправді ж вона обережно відклеїла Айзекову записку і з насолодою гортала рекламну брошуру, гладила матову картонну обкладинку, смакувала мінімалізм кожної сторінки.

Усередині вирувала дивна суміш піднесення й заздрощів. Так, наче вона прогавила щось невловиме, щось жадане, навіть не знаючи про це.

Натомість Вілл відреагував дуже емоційно — він був у цілковитому захваті від дизайну й архітектури.